

РЕШЕНИЕ

№ 330

гр. Кюстендил, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
                  Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Симона Р. Цикова
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20231500500388 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 317 от ГПК във връзка с чл.310, т. 6. - Глава Двадесет и пета „Бързо производство“ от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Съдът е сезиран с въззивна жалба, депозирана от Н. Н. П. по гр.д. № 491 от 2023 г. по описа на ДРС с адрес за връчване по см. на чл. 38, ал. 1 от ГПК гр. Д., ул. „*****, адвокатска кантора Н. Н., насочена против Решение № 331/07.07.2023 г. по гр.д. № 491 от 2023 г. по описа на ДРС.

В жалбата се сочи, че постановявайки акта си съдът отхвърлил доказателствени искания на страната за събиране на писмени доказателства, като ценил неправилно допуснатите гласни такива чрез разпита на св. П..

Не се разделят изводите, че ищцата може да се издържа с имуществото, което има, вкл. ши от доходи на лицето, от което ищцата има дете. Соци се, че макар и да полага труд като стажант в химически завод в гр. Д., ищцата не получава възнаграждение за това. Поради това отхвърлянето на исковете било неоснователно.

Иска се отмяната на атакувания съдебен акт и постановяването на решение, с което исковете бъдат уважени.

Поддържат доказателствени искания

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от В. Е. Д. с адрес гр. С.Б., ул. „*****“, ЕГН ***** , чрез пълномощника й адв. Ю. Д., с адрес за връчване гр. Д., ул. „*****“, в който се застъпва становище за нейната неоснователност.

Соци се, че при правилно установена фактическа обстановка ДРС е достигнал до

коректни правни изводи.

Поддържа се, че във въззивната жалба са направени доказателствени искания, които са преклудирани, тъй като ищцата следвало да направи това доказателствено искане още с исковата молба или в срокът, който и дал съдът с доклада по делото.

В жалбата не били наведени твърдения, които да са различни от посочените в хода на съдебното производство, по които съдът да не се е произнесъл в обжалваното решение.

Изводите, направени от районния съд, който извършил цялостна проверка на спорните въпроси, били правилни и законосъобразни.

Правилно съдът в мотивите си приел, че в хода на съдебното дирене е установено по безспорен начин, че ищцата е създавала свое семейство, родила е дете, което е на година и половина и живее на семейни начала с мъж от Д., който работи в гр. Е.П. и има добри доходи.

Съдът изрично отразил в решението си, че с доклада по делото е указал на ищцата, че в нейна тежест е да докаже нуждата си от получаване на издръжка в претендирания размер, както и материалната възможност на ответницата да заплаща същата. Въпреки дадените й указания та не ангажирала никакви доказателства относно възможността на ответницата да й заплаща претендираната издръжка без особени затруднения. Още повече, че ответницата имала друго непълнолетно дете, за което имала задължението да издържа и това задължение било с предимство пред пълнолетното.

Предвид на изложеното по-горе счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, съобразено със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал, поради което се иска да бъде потвърдено.

Не са заявени доказателствени искания.

Претендират се сторените деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбата и отговорът се поддържат.

Настоящата съдебна инстанция споделя установената от първостепенния съд фактическа обстановка по правилата на чл. 272 от ГПК.

Действително събраните по делото доказателства налагат извод, че ищцата е дъщеря на ответницата – спр. Удостоверение за раждане, издадено въз основа на Акт за раждане № 76/11.02.2005г. от Столична община, район „*****“.

Не се спори между страните, че за учебната 2022/2023 г. ищцата е ***** клас в специалност „*****“ – в т. см. и Удостоверение изх. № 320/22.03.2023г., издадено от ***** Д..

Видно от приобщеното Удостоверение за раждане, издадено от окръг М., щата Ф., ***** , ответницата има родено дете Б.Б.А., родена на ***** в ***** , непълнолетно понастоящем.

Установено е още, че ищцата е ***** , но вече е майка на малолетното дете З.Г.М., ЕГН: ***** – в т.см. Удостоверение за съпруг и родствени връзки, издадено от Община Д..

В същото удостоверение е отразено, че ищцата има непълнолетна едноутробна сестра: Б.Б.А., ЕГН: ***** , както и още една едноутробна сестра и двама едноутробни братя, които са вече пълнолетни.

В хода на производството са събрани гласни доказателствени средства чрез

разпита на свидетелите Р.И. П.-***** по бащина линия на ищцата и С.Г.Р..

Във въззивното производство не са събирани нови доказателства.

Въз основа на горната фактическа установеност съдът достига до следните правни изводи:

В съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК съдът извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че **то е валидно** - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил.

То е и **допустимо**.

По правилността на решението:

По иска с правно основание чл. 144 от СК:

С нормата на чл. 144 СК законодателят е предвидил, че родителите дължат издръжка на пълнолетните си деца, ако учат редовно в средни и висши учебни заведения, за предвидения срок на обучение, до навършване на двадесетгодишна възраст при обучение в средно и на двадесет и пет годишна възраст при обучение във висше учебно заведение, и не могат да се издържат от доходите си или от използване на имуществото си и родителите могат да я дават без особени затруднения.

Анализът ѝ сочи, че при определяне размера на издръжката съдът следва да вземат предвид от една страна нуждите на пълнолетното лице, т. е. размерът на издръжката следва да бъде съобразен с обичайните условия на живот за лицето, като се вземат предвид възрастта, образованието и другите обстоятелства, които са от значение в конкретния случай. От друга страна решаваща за възникване на това алиментно право се явява предпоставката относно пасивно легитимирания субект - родителя, а именно даването на издръжката да не му причинява особени затруднения. В този смисъл обективността изисква да се посочи, че поемането на задължения има смисъл, ако може да бъде изпълнено по обективно мерило за човешка нормалност, която предполага ненакърнимост на способността на родителя да осигурява необходимата за себе си издръжка в достатъчен обем за задоволяване на най-насыщните си потребности според съвременното ниво на обществена цивилизация и привичната среда, в която живее. В противен случай би се накърнило основното му човешко право на личен живот, прокламирано с нормата на чл. 6 от ЕКПЧ, чл. 32 от КРБ, доколкото без необходимите средства за самоиздръжка е немислимо да просъществува дълго или поне в задоволително здравословно състояние. Не съществува съмнение, че преценката на посочените обстоятелства е винаги конкретна и зависи от имуществото, от доходите, квалификацията, от семейното положение, здравословното състояние, начина на живот на задълженото лице, към което е отправена претенцията. От значение са обективните данни за доходите и имуществото на родителя, а не възможността му да реализира такива (срвн. [Решение № 305 от 7.06.2011 г.](#) на ВКС по гр. д. № 1269/2010 г., IV г. о., ГК).

В случая по делото не е спорно, че ищцата е дъщеря на ответницата, че вече е пълнолетна, но не е навършила 20-годишна възраст, както и че учи редовно в средно учебно заведение. Не се установява да реализира регулярни доходи и/или да притежава имущество, от които да може да се издържа, респ. нуждата ѝ от издръжка като ученичка за обучение, учебници и учебни пособия, храна, облекло и други ежедневно необходими разходи, може да се предположи. В този смисъл са и показанията на св. П., които правилно са ценени от първостепенния съд при условията на чл. 172 от ГПК.

Липсата на доходи, от които да се издържа ищцата обаче, не сочи на основателност на претенцията само на това основание. Събрани са доказателства, че самата тя вече е майка, като съжителства с бащата на детето си в жилище на своите баба и дядо, като всички те я подпомагат, вкл. и финансово. Това, разбира се, не омаловажава моралното задължение на родителите да издържат децата си, докато учат, но по отношение материалните възможности на майката (ответницата) по делото не са събрани доказателства. От показанията на св. Р. се установява, че понастоящем тя пребивава в *****, но няма данни дали работи. Дори и да се предположи, че може да реализира доход поне в размер на минималната работна заплата, не може се установи, че с подобен размер на доходи би могла да издържа себе си, а и другото си непълнолетно дете, чиято издръжка е с приоритет в случая - с безусловен характер, по арт.чл. 143, ал. 2 от СК. При тези данни съдът намира, че ответницата не притежава средства над необходимите за собствената си базова издръжка, които да ѝ позволяват без особено затруднение да отдели средства и за издръжка на пълнолетната си учаща дъщеря Н. П.. Довод в този смисъл може да се вземе и от разбирането, поддържано в съдебната практика, че когато родителят дължи издръжка на непълнолетно лице и обективно няма доходи, както и когато реализираните такива са в размер близък до минималната работна заплата за страната, то съществува затруднение да осигури издръжка по чл. 144 СК и за пълнолетното си учащо дете, като е без значение възможността да реализира доходи, след като е в работоспособна възраст (така Решение № 305 от 7.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1269/2010 г., IV г. о., ГК и Решение № 305 от 7.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1269/2010 г., IV г. о., ГК). В подобни случаи се приема още, че (напр. Решение № 273/17.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1694/2010 г., III г. о., ГК) "когато обективно родителят няма остатъчни доходи над собствената му и на непълнолетното дете издръжка, издръжката на пълнолетното дете е особено затруднение за него по смисъла на чл. 144 от СК, което изключва дължимостта ѝ.". Аналогично разрешение е възприето в Решение № 195/01.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1424/2010 г., III г. о., ГК, и в Решение от 13.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 5590/2012 г., III г. о.

Изложеното обосновава извод, че претенцията е неоснователна в тази част, заради което правилно е била отхвърлена от ДРС.

По иска с правно основание чл. 149 от СК:

В хипотезата на чл. 149 от СК издръжка за минало време може да се търси най-много за една година преди предявяването на иска. Идеята на законодателя при прилагане на разпоредбата на чл. 149 от СК е, че нуждата при търсене на съдебната закрила е била налице, като нуждаещият се е правил опити за доброволно получаване на издръжката преди да предяви исковата си претенция. В този смисъл претендиращата страна не следва да доказва нуждата си за определения период, което прави тежестта за доказване да бъде възложена на ответната страна (въззивник в настоящото производство) - такава нужда не е съществувала, или че доброволно е доставяла издръжката. С оглед нуждите на въззивницата и неустановената възможност на въззиваемата страна да заплаща издръжка при изложените вече съображения, първостепенният съд е достигнал до извод за неоснователност и на този иск, който изцяло се споделя от въззивния съдебен състав.

С изложените мотиви атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден в неговата цялост като правилен.

По разностите:

Предвид изхода на спора в настоящата инстанция следва да бъдат присъдени сторените разноси само на ответника по жалбата. Доказателства за сторени такива обаче не са ангажирани, като липсва и заявено искане, респ. не се следва произнасяне в т.см.

По обжалваемостта:

Решението не подлежи на касационно обжалване с оглед указанията на чл. 280, ал. 3, т. 2 от ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 331/07.07.2023 г. по гр.д. № 491 от 2023 г. по описа на ДРС, С КОЕТО е бил отхвърлен като неоснователен предявеният от Н. Н. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. Д., ул. „****“, срещу В. Е. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. С.Б., ул. „С.К.“ № 3А, иск с правно основание чл. 144 от СК - за присъждане на месечна издръжка на пълнолетен учащ в средно учебно заведение в размер на 300.00 (триста) лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 27.03.2023г., до настъпване на причина за нейното изменяване или прекратяване, ведно със законна лихва за всяка една просрочена вноска, както и е бил отхвърлен искът с правно основание чл. 149 от СК, предявен от Н. Н. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. Д., ул. „****“, срещу В. Е. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. С.Б., ул. „С.К.“ № 3А - за присъждане на месечна издръжка на пълнолетен учащ във висше учебно заведение в размер на общо 900.00 (деветстотин) лева, за минал период от време, а именно за периода от датата на навършване на пълнолетие от ищцата - 07.02.2023г. до датата на предявяване на иска-27.03.2023 г.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване - арг. от разп. на чл. 280, ал. 3, т. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____